

До дня визволення Гощі і сіл району від німецько-фашистської окупації

Подвиг визволителів житиме вічно!

Стало традицією щорічно на Водохреща, відзначати річницю з дня визволення Гощі і протягом січня — всіх населених пунктів від німецько-фашистських загарбників. Ворожа окупація території району тривала з 4 липня 1941 року і до кінця січня 1944-го. Жорстока війна двічі зачепила кожне село своїм чорним крилом боїв. За час кривавого хазяйнування в нашому краї фашисти вбили десятки тисяч людей. Серед них багато військовополонених. Були спалені села Пустомити, Лідавка, Борщівка. 580 юнаків і дівчат вивезли на каторгу до Німеччини. Але вороги не знали спокою на захопленій ними землі. В Гощі, Тучині і ряді інших сіл діяли підпільні організації, партизани.

В ніч на 19 січня 1944 року воїни 112-ї стрілецької дивізії 13-ї армії визволили Гощу, а до кінця січня — і всі села району. Близько 5 тисяч гощанців пішли на фронт бити ненависного ворога.

На жаль, кожен третій не повернувся з боїв. Понад 1100 наших земляків удостоєно бойових нагород. І скільки б часу не минуло після закінчення війни, не згасне подвиг героїв в пам'яті народній. Подвиг героїв славить Книга Пам'яті. Вона розповідає рідним і нащадкам про тих, кому сьогодні ми зобов'язані життям. Їх героїчний бойовий шлях густо помережаний братськими могилами воїнів в Україні, Білорусі, Прибалтиці, в багатьох європейських країнах аж до Берліна, Праги та Відня.

Ось імена кількох загиблих воїнів-земляків і місця їх поховання. На Пискарівському кладовищі міста Санкт-Петербурга вічним сном сплять наші земляки Кожан Григорій Федорович з Горбакова, Винокур Григорій Каленикович з Симонова. Загинули смертю хоробрих в Білорусі Гуда Андрій Якович з Гощі, Юцук Софрон Карпович з Чудниці, а у Волограді — гощанець Га-

дебський Лук'ян Андрійович. Поховані у Польщі гощанці Гуда Микола Степанович та Сидь Георгій Якимович, в Австрії — Гуменюк Лазар Терентійович з Бочаниці, Вознюк Микола Сидорович з Уголець, Дикало Микола Олександрович з Дуліб, в Угорщині — Лаврук Іван Миколайович з Томахова, в Чехословаччині — Кондрай Семен Карпович з Ілліна, в Німеччині — Шевчук Клим Іванович з Глибочка, Поліщук Володимир Юрійович з Мнишина, Поліщук Прохор Дорофійович з Тучина. А у самому Берліні загинули в боях Михальчук Іван Кузьмич з Томахова, Касько Ілля Володимирович з Рясник, у Маньчжурії — Кожан Костянтин Іванович з Бабина та багато, багато інших мужніх воїнів, яких і досі виглядають дружини, діти, внуки. А скільки наших земляків пропало безвісти, загинуло у ворожому полоні, померло від ран і хвороб в повоєнний час!..

Наш святий обов'язок —

пом'янути всіх убієнних в храмах, згадати їх у молитвах. У кожній школі виготовити стенди, на які занести імена загиблих односельців, щоб діти, їх батьки знали своїх земляків, які віддали своє життя за рідну землю, пам'ятали їх.

Треба належним чином вшанувати і живих учасників війни, фронтовиків, трудівників тилу, підпільників, партизанів, в'язнів фашизму, обстежити умови їх життя, особливо тих, хто хворіє, привітати їх, вручити подарунки з нагоди річниці визволення нашого краю. У кожному селі хай будуть проведені урочистості, зустрічі з ветеранами війни, покладання вінків та квітів до пам'ятників, обелісків, могил померлих. Слід активізувати роботу шкільних музеїв.

Пам'ять про співвітчизників, полеглих за свободу і незалежність Батьківщини, вічно житиме в народі.

Олександр ГОНЧАР,
голова районної організації ветеранів України.